

ling. Disse Bemærkninger angaa først nogle Personer, som ikke burde have været ansatte i Statens Tjeneste, inden de havde opnaaet Indfødsret. Saadanne Tilfælde findes paa næsten ethvert Lovforslag om Indfødsrets Meddelelse, og det er selvfølgelig en gammel Historie, det dreier sig om. Man beder Regjeringen have sin Opmærksomhed henvendt paa, at noget Saadant ikke sker; iøvrigt er det ikke altid Regjeringens Skyld, idet f. Ex. ved de sjællandske Baners Overgang til Staten adskillige derved ansatte Funktionærer ikke havde Indfødsret, men saa bleve paalagte at ansøge om Indfødsret. Bemærkninger om disse Personer ere ogsaa tildels gjorte i det andet Thing, da Lovforslaget der var til 1ste Behandling. Mine Bemærkninger ere altsaa fremsatte ikke saa meget for at komme ind paa Enkeltheder her — hvad jeg skal undlade — som dels for at minde om en gammel Bestemmelse, som endnu ikke er ophævet, og som naturligvis bør overholdes, indtil den bliver ophævet, og dels for at benytte Leiligheden til, hvad Udvalget gjentagne Gange har mindet om, at betone Ansætteligheden af, at der sker et almindeligt Gjenmænsyn af de Bestemmelser, som omhandle Indfødsrettens Virkninger. Det har gjentagne Gange været paa Tale her i Thinget, og det er f. Ex. indbrømt af den høitæredede Justitsminister, at der herfter Tvivl i forskellige Punkter. Tidligere have Juristerne været uenige om, hvorvidt en fremmed Kvinde, der havde giftet sig med en dansk Mand, med det Samme fik Indfødsret eller ei. Nu tror jeg, man er fuldstændig enig om — og det med Rette — at hun saar ikke Indfødsret ved at gifte sig med en dansk Mand, thi til Indfødsrets Opnaaelse udkræves der Lov. Et andet Spørgsmaal er Hensynet til Børnepigten, som ogsaa har været paa Tale, men det er et Reformspørgsmaal, som jeg antager maa vente til en senere Tid. Jeg skal derimod dvæle noget nærmere ved den under Nr. 36 i Lovforslaget opførte Person. Jeg nævner ikke Navnet, som er aldeles ligegyldigt; ærede Medlemmer kunne se det ved at se efter i Lovforslaget. Det har forekommet Udvalget tvivlsomt, om ikke den der omtalte Dame allerede maa siges at være i Besiddelse af dansk Indfødsret; hun er nemlig født her i Danmark. Den gamle Indfødsretslov af 15de Januar 1876 indeholder imidlertid i sin § 9 den indskrænkende Bestemmelse, at Børn, der fødes her, beholde kun Indfødsretten; naar de her i Staten forblive. Hvorledes denne Bestemmelse skal fortolkes, søger man forgæves tilstrækkelige Oplysninger om hos nogle

ældre Jurister. Saaledes har jeg ikke kunnet finde dem hos Scheel og Gold, men flere Jurister som Professorerne Matzen og Deuntzer ere enige om, at dette maatte fortolkes saaledes; at for saa vidt de tage fast Ophold i Udlandet, inden de have naaet 18 Aars Alderen, miste de deres Indfødsret. Naar man nu anvender denne Bestemmelse paa det her foreliggende Tilfælde, forekommer denne Fortolkning noget stræng, og jeg vil tillade mig at henstille til nærmere Overveelse, om man dog ikke i alt Fald maatte tilføie nogle indskrænkende Bestemmelser. Det, som har forekommet Udvalget at være det væsentligste er, om vedkommende Børn have været indsatte for fremmed Paavirkning eller ei. Det er jo unægtelig saa, at i den yngre Alder er man mere modtagelig for fremmed Paavirkning, kan lettere blive, hvad man med et fremmed Ord kalder, denationaliseret, men er der bestemte Kjendsgjerninger for, at det har været Forældrenes Hensigt at vende tilbage, ja endog saa, at de har søgt at værne om Børnets Dansthed, synes jeg nok, at der burde finde en Undtagelse Sted fra denne Regel. Det foreliggende Tilfælde er særligt oplysende. Den Person, hvorom her er Tale, er født i Helsingør, Faderen af skotsk Uet var Ritmester ved de skaanke Dragoner og eiede en Gaard ved Helsingør; Moderen var indfødt dansk og nærede en saadan Kjærlighed til sit Fædreland, at hun med Faderens Minde fik det saaledes indrettet, at Børnene bleve fødte i Danmark, netop for at sikre dem dansk Indfødsret. Denne Datter er altsaa født i Helsingør, og da Familien opholdt sig der en Maaned, er hun bleven døbt der; dernæst er Familien igjen flyttet over paa den anden Side af Sundet. Datteren har imidlertid der i sine mindre Aar haft en Amme, der var dansk, og senere havt en dansk Søsterinde, og da hun var 10 Aar gammel, flyttede Moderen her over til Danmark, og der er Datteren da ogsaa bleven konfirmeret. Hun anede ikke Andet, end at hun havde Indfødsret, indtil der ved en Proces blev givet hende Anledning til at opdage, at hendes Indfødsret var omstridt, hvilket havde eller dog kunde faae temmelig ubehagelige Følger for hende. Derfor er det nu, at jeg tillader mig at henstille til nærmere Overveelse, om ikke den nævnte Fortolkning af Indfødsrettens Ord „for saa vidt de her i Staten forblive“ kan trænge til en Begrændsning. Men Spørgsmaalet har tillige en praktisk Side foruden denne helt theoretiske. Det er under denne Sag kommet paa Tale, om ikke Indenrigsministeren kunde udstede Bevis for, at en Person er i Besiddelse af Indfødsret,